

Toate drepturile de reproducere, integral sau parțial, prin orice mijloace, inclusiv stocarea neautorizată în sisteme de căutare sunt rezervate. Reproducerea se poate face doar cu acordul scris al editurii, cu excepția unor scurte pasaje care pot constitui obiectul recenziilor și prezentărilor.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BUCIU, ANDRA CRISTINA

Anoka / Andra Cristina Buciu. - București : Berg, 2019
ISBN 978-606-9036-30-3

821.135.1

ISBN 978-606-9036-30-3

Editura Berg
www.edituraberg.ro
e-mail: redactia@edituraberg.ro

Andra Cristina Buciu

ANOKA

Partea I

„Copiii care se iubesc se-mbrățișează în picioare lângă porțile nopții
 Și trecătorii îi arată cu degetul
 Dar copiii care se iubesc
 Nu sunt acolo pentru nimeni
 Și numai umbra lor
 Înlănțuită umbra tremură în noapte
 Stărnind mânia trecătorilor
 Mânia și disprețul lor și râsetele și invidia
 Copiii care se iubesc nu sunt acolo pentru nimeni
 Ei sunt în altă parte dincolo de noapte
 Mult mai presus decât lumina zilei
 În orbitoarea strălucire a primei lor iubiri.”

(Jacques Prevert)

În urmă cu 5 ani...

Atunci când luna era plină, o dată pe an, vara, copiii se pregăteau pentru ziua în care cei zece care aveau 17 ani, cinci băieți și cinci fete, îi duceau pe munte ca să îi învețe și să-i familiarizeze cu natura și cu muntele. Cei zece erau aleși dintre cei care erau binecuvântați cu o cunoaștere mai bună a naturii, căci fiecare în acest frumos popor din munte avea sarcinile lui, în funcție de binecuvântările date de Zeița Soare. Aceștia erau cei mai legați de natură, simțeau și erau ajutați de ființele naturii. Sigur că întreg poporul era legat de natură într-un mod în care azi e uitat. Dar aceștia erau primii cărora ființele naturii li se arătau sau le comunicau când veneau ploi sau când trebuiau să se protejeze atunci când natura trebuia să-și facă treaba spre binele lor.

Fetele, pure, vioaie și energice, erau însoțite de băieții cei mai aprigi și agili care cunoșteau muntele.

Seara, mulți copii, în casele lor, erau nerăbdători să pornească în cunoașterea muntelui. După ce treceau cele trei zile petrecute în inima muntelui, aceștia se selectau singuri, pentru că fiecare simțea apoi dacă era ceea ce iubeau ei mai mult să facă: să descopere muntele, să comunice celorlalți legătura minunată, să anticipeze când natura urma să-și facă treaba. Căci cei zece se întâlneau cu toții doar o dată pe an, iar în rest, erau mai singuratici, iubind natura mai mult decât comunicarea cu oamenii. Acest eveniment era ca o inițiere pentru copiii care, conform tradiției, împlineau 12 ani. De data aceasta, datorită populației numeroase, participau patruzeci de copii, printre care și Anoka, ce iubea

Res natura și abia aștepta următoarea zi. Stătea în fața focului, privind flăcările jucăușe, mângâindu-și câinele. Din spatele ei, din încăperile făcute din rogojini, ieși mama ei, Blanca:

— Copila mea, te bucuri de ziua care vine?

— Da, mamă, mai mult ca de orice altceva. Apoi voi putea și eu să merg zilnic să ajut ființele naturii și poporul când e vorba de noile frumuseți descoperite pe munte.

— Dacă tu te simți așa legată de natură, se va împlini asta. Am pregătit mâncarea pentru cele trei zile.

— Mulțumesc, mamă.

Chiuituri de copii mici se auziră. Erau cristaline, pure. Anoka se ridică și fugi spre mama ei.

— Mora și Maura sunt ca două raze ale Zeiței Soare, spuse Anoka. Ele doar zâmbesc și aduc lumină chiar și noaptea.

Blanca râse, zicând:

— Așa ești și tu Anoka, zâmbi, apoi se îndreptară împreună spre încăperea unde cele două micuțe gemene cu vârsta de aproape un an, surorile lui Anoka, stăteau într-un leagăn făcut de tatăl lor, Tikao. Acesta din urmă le legăna și zâmbi când își văzu soția și fata cea mare venind spre el.

Sunt un om binecuvântat, gândi el.

— Fata mea, ființele naturii ți se vor arăta mâine. Să le prețuiești și să le ceri ajutorul când vei dori să faci ceva de acum înainte. Îți vor fi prieteni fideli, sunt convins de asta. Ești o fiică a naturii, spuse Tikao care își cunoștea bine fata și iubirea ei față de natură.

— Mulțumesc, tată, spuse Anoka. Și eu cred asta.

Dimineața devreme, toți copiii, printre care și Anoka, erau prezenți jos, la primul templu, de unde pornea călătoria lor. Cei zece le vorbiră pe rând despre locurile noi pe care le vor vedea, căci până acum copiii nu avuseră voie să meargă singuri prea departe de locuințe. Acum li se arătau locuri noi și frumoase pe

unde puteau merge, iar în aceste trei zile unora li se arătau ființele naturii. Atunci, aceștia știau că puteau să colinde și alte locuri, fiind călăuziți de ele, locuri de unde puteau aduce lucruri frumoase și folositoare pentru oameni, locuri care puteau fi folosite ca locuințe sau temple. Toți erau entuziasmați, căci a vedea ființele naturii era o binecuvântare.

Plecară, în față însoțiți de trei fete și doi băieți, iar în spate de două fete și trei băieți, toți cu vârsta de 17 ani. O fată era cea care îi ghida. Femeile și fetele erau considerate ca având o mai puternică legătură cu natura, cu Zeița Soare și cu Creatorul. Bărbații le respectau, căci intuiau în ele o mai mare finețe și o apropiere mai puternică de lucruri spirituale, sufletești.

Celor patruzeci de copii cu vârsta de 12 ani totul li se păru minunat. Ochii lor radiau de bucurie. Li se explică bogăția din râuri și peșterile frumos construite cu comori, li se arătară florile, pomii, tot ce era legat de natură. Li se explică cum ființele naturii se îngrijeau de toate acestea. Li se explică la ce folosesc anumite lucruri, pentru construit, pentru împodobit, pentru făcut mâncare. Pe parcursul zilei, ochii câtorva dintre ei erau binecuvântați să vadă ființele naturii cum ajutau la menținerea naturii și la creșterea și îngrijirea plantelor. Anoka făcea parte dintre ei. Cei care le vedeau nu vorbeau despre asta, deoarece lucrurile se petreceau de la sine, iar aceasta nu era o competiție. Nu era ca și cum se considerau mai speciali, căci atât oamenii, cât și copiii erau crescuți în așa fel încât nu cunoșteau răul: nu exista lăcomie, superioritate, fiecare își avea locul lui conform abilităților sale, fiind în armonie unii cu alții.

Anoka era bucuroasă să vadă ființele naturii care se ocupau de flori, ape, pământ, aer și pe cele mai mari, care se ocupau cu îngrijirea munților.

Seara se apropia. Se opriră pentru înnoptare lângă o peșteră. Locul era minunat: de la peșteră se vedea în jos râul, era aproape

de ei, în sus era muntele, de jur împrejur verdeață și pomi. Era o poieniță minunată pentru a dormi sub cerul liber, dar pentru ca toți să fie de folos, cei zece își împărțiră sarcinile, fiecare având în grijă patru copii: câte două grupuri adunau lemne pentru foc, două grupuri pregăteau locurile de dormit, două adunau fructe, două au vânat și două au coborât la râu după apă. Aceste activități erau tot spre a-i învăța pe copii să se descurce și să lucreze în armonie. Următoarea zi urmau să și-o petreacă în această poieniță, îndeplinindu-și sarcinile delegate și povestind despre natură, învățând despre ea iar seara și-o petreceau cântând.

Anoka făcea parte din grupul celor care adunau apa, iar această activitate era cea mai potrivită pentru ea, căci apa era preferata ei dintre toate minunățiile oferite de natură. Cu sarcinile și grupurile bine stabilite, următoarea zi știau fiecare ce aveau de făcut. După cântece și un somn odihnitor sub cerul liber, se treziră devreme, când soarele răsări. După ce toți mâncară ce au adus de acasă și mulțumiră plini de recunoștință, porni fiecare grup să-și îndeplinească sarcinile. Mergeau în șir indian. Olcuțele în care aduceau apă se găseau în peștera lângă care aveau tabăra, căci, an de an, făcându-se această inițiere, se aduseră, în timp, la tabără diverse lucruri folositoare pentru învățarea copiilor.

Anoka era și ea alături de ceilalți copii, de fata și de băiatul care conduceau grupul lor. Aveau de coborât cam jumătate de oră pe potecă, umpleau olcuțele și urcau. Acest lucru trebuiau să-l facă de două ori pe zi, dimineața și seara, că să aibă apă pentru zi și cină. Anoka era fascinată de frumusețea apei curgătoare în acea parte a muntelui care era mai sălbatică. Se retrase mai departe de grup, dar nu atât cât ei să nu o poată observa, și admiră frumusețea ființelor naturii care i se arătau, urmărind joaca lor. Tânjea și ea să intre în apă, dar nu știa încă să înoate. Poate mai târziu, când legătura ei cu ființele naturii va deveni mai puternică, le va urma și își va face curaj și va pluti și ea în apă.

Fascinată, uită de grup până ce fu strigată de Ialka, fata de 17 ani ce îi avea în grijă. Era timpul să pornească înapoi. Anoka se bucură că vor mai face un drum seara.

Se bucurară cu toții de o masă gustoasă, cei zece învățându-i cum să facă focul ajutați de ființele naturii, cum să nu vâneze mai mult decât le era necesar. Copiii ascultau și învățau din exemplul celor mari. Era o experiență minunată.

Seara, porniră cu făcliile aprinse fiecare să-și realizeze sarcinile. Trebuiau să învețe să se descurce în natură și la lăsarea nopții. Ajunseră cu bine la apă, având grijă să-și folosească torțele atât ca să nu aprindă pădurea cât și ca să se vadă unii pe alții. Veseli, copiii ajunseră la apă. Ialka le arată cum să proptească în pământ torțele ca să poată umple olcuțele. Copiii se așezară de-a lungul râului, bucurându-se de sunetul cristalin al apei, iar după ce umplură olcuțele, se așezară în fața apei, în tăcere. Fiecare privea râul, mulțumind în sufletul lor. Armonia și recunoștința lor se înalță ca o rugăciune tăcută, iar natura parcă le răsplătea rugăciunea de mulțumire devenind și mai frumoasă. Așa simțeau cu toții. Natura era aceeași, dar privind-o tăcut, cu fericire, în sufletul recunoscător pătrundea lumina.

Anoka urmărea tăcută și fericită apa. Nu auzi vocea lui Ialka care îi îndemnă să-și ia torța, cele două olcuțe și să urce. Grupul înainta în sus pe potecă, apoi Ialka își întoarse privirea. În jos, văzu o torță aprinsă și realiză că e a lui Anoka, căci le știa locurile de la râu. Lăsându-i pe copii în grija băiatului, se întoarse să o ia, gândindu-se că probabil nu îi auzise când plecară. Ajunse la mal și dori să o strige, apoi văzu un băiat alergând spre ea, de-a lungul râului, din pădure:

— Tu trebuie să fii Ialka, după cum mi s-a spus. Eu sunt Pasqual, sunt aici ca să o ajut pe Anoka, apoi porni în grabă spre râu.

Respect Ialka, încă uimită, nu zise nimic; intuia că trebuia să îl urmeze pe băiatul care, evident, era mai mic decât Anoka, dar în același timp intuia că e un suflet matur. *Dacă este aici, atunci așa e bine. Mai târziu probabil voi afla despre ce e vorba*, gândi ea, căci ei nu cunoșteau îndoiala și se ajutau unii pe alții.

În timp ce cu o noapte în urmă, cei patruzeci de copii în vârstă de 12 ani împreună cu cei zece tineri dormeau sub cerul liber, Pasqual, unicul fiu de 9 ani al lui Imao și Alana, o tânără pereche frumoasă care făceau și ei parte din cei nouă conducători ai poporului, avu un vis în care o frumoasă ființă luminoasă îi spuse:

Pasqual, tu, copil luminos, ești însărcinat să o protejezi și să-i fii alături lui Anoka, copila binecuvântată. Trebuie să o cauți, ea va avea prima ei viziune în timpul călătoriei. După această viziune trebuie să fii lângă ea, căci îi va aduce confuzie, iar tu o vei ajuta să treacă peste aceste lucruri. Mama ta Alana îți va explica ce trebuie să faci și ființe luminoase îți vor conduce pașii. Mergi fără grijă.

Pasqual se trezi cu sufletul plin și așteptă în fața colibei trezirea mamei lui. Era obișnuit cu vise în care i se arăta cum să folosească anumite lucruri sau cum să fie de folos. În ciuda vârstei, era un spirit matur.

— Pasqual, copilul meu, văd că ești pregătit de plecare. Mergi pe munte?

— Nu, mamă, trebuie să vorbim.

Îi povesti visul, îi spuse despre faptul că ființa luminoasă îi va explica despre ce este vorba.

O cunoșteau pe Anoka, căci cele nouă familii de conducători ai poporului se întâlneau la intervale regulate și deseori duceau și copiii care stăteau într-un loc special amenajat pentru ei. La aceste întruniri, fiecare spunea ce e de făcut conform sarcinilor

sale, căci fiecare conducea un anumit domeniu de lucru, o anumită parte din frumosul meleag și își cereau sfaturi unii altora.

După ce îl ascultă pe Pasqual, Alana intui despre ce era vorba și îi grăi:

— Deci ea e una dintre cele care ne va ajuta. Cuvintele ei primite din Lumină, dacă le ascultăm, ne pot feri de multe pericole.

— Cum adică, mamă? Sunt ca visele mele?

— Cam așa, dar ea primește avertizări în caz de pericole sau dacă poporul face ceva greșit de pe urma cărora noi putem suferi. Atunci când ea primește aceste viziuni care pot fi în orice moment al zilei sau al nopții, atunci ea își pierde cunoștiința și, câteva secunde sau minute, ea nu e prezentă, adică conștientă. La trezire se poate speria sau, dacă în acel moment face o activitate, uită. Tu ai fost ales să-i fii alături, să-i spui despre aceste lucruri și să te porți cu blândețe, iar când își revine din confuzie, să nu se sperie, să învețe să se obișnuiască. După aceste viziuni, ea va fi obosită câteva ore. Aceste lucruri sunt normale, căci avertizările sunt primite din Lumină și nu sunt primite de creier, ci de spirit, care apoi le transmite creierului și abia apoi ea le poate pune în cuvinte.

— Mamă, chiar m-ai ajutat. De unde știi tu toate astea?

— Străbunica ta a fost o astfel de persoană și ne-a ajutat mult. A ferit oamenii și poporul de multe pericole, căci au ascultat-o. Am fost și eu însărcinată să fiu alături de ea, iar tu trebuie să fii alături de Anoka.

— Dar cum o voi găsi? Oare cei mici, ființele naturii, mă vor conduce? E drum de o zi, ei au plecat în munți după cum știi, Anoka are 12 ani și e în tabăra de inițiere.

— Fiul meu, sunt convinsă că te vor conduce și vei ajunge la timp. Să fii lângă ea la prima întâmplare de acest fel e foarte important, altfel ea nu va ști ce se întâmplă cu ea, va crede că a visat, se va speria și își va închide spiritul pentru a mai primi binecuvântarea.

Respon Drum bun, fiul meu. O să-ți pregătesc apă și câteva gustări pentru drum. Lasă-te condus de ființele din jurul tău, iar când vei ajunge, vei ști ce să faci. Dacă ai fost ales pentru a avea grijă de Anoka și să-i fi alături în acest sens, cu siguranță ți se va arăta mereu drumul. Totul e să ascuți și să ai încredere.

— Atunci, am plecat. Mulțumesc, mamă. Te rog să-l anunți pe tata că am plecat. E prea devreme ca să îl trezesc.

— Fii fără grijă, fiul meu.

Pasqual plecă. Nu era îngrijorat. Rugă ființele naturii să-l conducă. Știa că e mult de mers, dar, cu toate că avea 9 ani, era obișnuit. Era mult mai matur și energic decât un copil obișnuit de vârsta lui, iar spiritul lui era matur, înțelept. Călători o zi întreagă prin pădure, oprindu-se din când în când să bea apă sau să mănânce. Nu își puna întrebări despre ce va trebui să facă când o va găsi pe Anoka pe care o văzuse de câteva ori. Își aminti că ea nu vorbea mult, era o fată senină, dar tăcută; i se părea puternică, curajoasă și gânditoare.

Era condus de ființele naturii când ajunse jos la râu. Atunci o micuță ființă îi spuse:

— După cotitura pe care o face râul, sunt coborâți copiii care au venit după apă. Până aici am primit instrucțiuni să te călăuzim, până aproape de tabăra condusă de Ialka, cea care e cea mai bună prietenă a ființelor apei.

— Mulțumesc vouă pentru toată călăuzirea.

Era deja întuneric. Merse prin pădure, lângă râu. La un moment dat, râul o cotea la stânga, iar după cotitură, la ceva distanță, văzu o făclie înfiptă în pământ. *Acolo trebuie să ajung. Anoka nu e departe.* Apoi, chiar după ce-și termină gândul, observă coborând o fată mai mare și văzu direcția în care se îndrepta: spre făclie.

Probabil că e Ialka și se îndreaptă spre Anoka. Trebuie să ajung la Anoka înaintea ei. Astfel Pasqual și Ialka se întâlniră.

Pasqual o privi pe Anoka. Aceasta nu reacționă la venirea lor. Stătea pe o piatră și privea apa. Pasqual se apropie încet, o strigă, dar ea nu răspunse.

— Anoka, șopti Pasqual numele ei, încet și blând, așa cum fusese sfătuit.

Se duse lângă ea, îi luă mâinile în ale sale și o privi în ochii care se uitau în depărtare.

— Anoka, repetă Pasqual.

Anoka tresări, își trase mâinile, apoi corpul ei căzu moale pe pământ. Pasqual o ținea de mâini și îi șoptea numele blând. După câteva minute, Anoka deschise ochii și spuse:

— Băiatul, Eneas, cel care conduce grupul de vânători vrea să plece acum seara și va fi rănit. Nu îl vom găsi până dimineața când va fi prea târziu, zise ea, apoi se ridică epuizată.

Pasqual îi întinse apă să bea. Anoka bău, îl privi pe Pasqual și întrebă:

— Ce e cu tine aici? De ce sunt singură? Ce s-a întâmplat cu mine? De unde știu ce va păți Eneas? se agită ea.

Pasqual o strânse de mână și îi zise:

— Anoka, privește-mă în ochi și vei ști că zic adevărul: nu ești singură, e și Ialka aici. Poți merge? O să vorbesc despre ce s-a întâmplat, dar acum trebuie să mergem sus în tabără să împiedicăm accidentul.

— Chiar crezi că poate fi adevărat ce am spus? Se întâmplă? Am visat parcă!

— Se poate întâmpla, dar tu ne-ai spus, așa că putem preveni. Acum să mergem.

Cei trei porniră în sus, spre tabără. Pasqual căra olcuțele de apă ale lui Anoka.

Respect Primul lucru pe care îl făcu Ialka când ajunse în tabără fu să întrebe de Eneas. Cei din grupul lui îi spuseră că mai înainte plecase să vâneze.

— Trebuie să veniți cu mine doi dintre voi.

Se oferiră mai mulți, fără să întrebe de ce, dar Ialka alese doi. Rugă ființele naturii să-i arate drumul spre Eneas. Acestea îi spuseră:

— Nu dorim asta. El acum vrea să vâneze de plăcere și nu de nevoie, noi nu suntem în armonie cu el că să ne putem apropia și nu îl putem proteja de pericole.

— Vă rog, micuților, spuse Ialka, va păți ceva rău dacă nu îl găsim.

Cu ajutorul lor necondiționat, ființele naturii îi conduseră pe urma lui.

Ialka și cei doi îl văzură pe o stâncă. Eneas urma să tragă cu arcul după un cerb. Îl strigă, iar acesta scăpă săgeata în altă parte și se întoarse surprins:

— De ce ați venit după mine?

— Eneas, de când vânezi de plăcere? Micuții ne-au spus asta. Azi ceva rău ți s-ar fi întâmplat.

— Ce rău să mi se întâmple?

— E bine că am oprit totul la timp. Anoka a avut o viziune.

— Aaa, a apărut o vizionară după atâta timp? întrebă Eneas. Chiar așa? Mă bucur să aud asta. Atunci îmi cer iertare. Da, era pentru plăcere și probabil nu ar fi ieșit bine... să mergem. Mulțumesc, Ialka.

— Lui Anoka și lui Pasqual trebuie să le mulțumești.

— Cine e Pasqual?

— Îl vei vedea. El e însărcinat cu protecția ei pământească.

Ajunseră în tabără, iar în timp ce Ialka și ceilalți doi îl salvară pe Eneas, Anoka și Pasqual erau în tabără, retrași, lângă peșteră. Acum era momentul ca Pasqual să-i explice lui Anoka ceea ce tocmai se întâmplase cu ea:

— Anoka, te-ai mai liniștit?

— Nu sunt neliniștită, sunt doar confuză. Ce s-a întâmplat cu mine?

— Am să-ți povestesc de la început, apoi Pasqual îi povesti lui Anoka visul său, convorbirea cu mama lui și cum ajunse până la ea.

— Mulțumesc, Pasqual, pentru cele împărtășite. Voi căuta și eu răspunsul prin rugăciune referitor la ceea ce tocmai s-a întâmplat.

Apoi tăcu. Tocmai atunci îi văzură pe cei trei, însoțiți de Eneas, când ajunseră la focul de tabără. Anoka rămase uimită și îl întrebă pe Pasqual:

— Băiatul nu a pățit nimic? Eu am văzut în viziunea mea că a fost rănit.

— Anoka, viziunile sunt ca o avertizare. Fiecare dintre noi ne facem soarta. Tu ești binecuvântată să vezi ce se întâmplă înainte, în unele situații. Poți împiedica multe lucruri rele să aibă loc dacă oamenii te ascultă, dar e alegerea lor dacă vor asculta de avertizările pe care tu le primești sau le vor ignora. Dacă Ialka nu ar fi pornit imediat după Eneas, dacă Eneas nu ar fi ascultat, s-ar fi întâmplat așa cum ai văzut. Din fericire, totul s-a terminat cu bine. Totuși, nu întotdeauna se poate termina așa, spuse Pasqual, mirat de cuvintele care-i veniră din interior.

Acum, odată cu Anoka, înțelese și el viziunile. *Într-adevăr sunt ajutat. Mulțumesc, ființă luminoasă.*

— Dacă voi mai avea astfel de viziuni, voi face tot ce-mi stă în putere ca oamenii să fie bine, căci nu doresc ca ceva rău să se întâmple, spuse Anoka. Dar tu, Pasqual, trebuie să fii lângă mine?

— Așa mi-a spus ființa luminoasă, dar e alegerea ta.